

Wieści z nad Drzewiczki

Kwartalnik historyczny Towarzystwa Przyjaciół Drzewicy

4/68/2008

*Rodzinnych, wesółych i szczęśliwych Świąt Bożego Narodzenia,
pomyślnego Nowego 2009 Roku, Drogim Czytelnikom oraz
Sympatykom Towarzystwa Przyjaciół Drzewicy
życzą jego członkowie wraz z Redakcją Kwartalnika*

Szanowni Czytelnicy,

Z przyjemnością oddajemy w Państwa ręce kolejną publikację naszego kwartalnika. Nasze pismo opowiada o historii Drzewicy, wydarzeniach, bitwach, życiu społeczeństwa i jego przemianach. Zawiera informacje o dziejach zabytków architektury i pomników przyrody.

Zamieszczamy w nim życiorysy LUDZI, którzy w pełni zasłużyli na naszą PAMIĘĆ.

Naszemu słowu pisanemu towarzyszą ciekawe fotografie, ukazujące materialne bogactwo, które świadczy o dawnej świetności ziemi drzewickiej i samej Drzewicy.

Dzięki temu jest to publikacja dla społeczeństwa drzewickiego, a zwłaszcza dla młodzieży i turystów, ułatwiająca zapoznanie się z przeszłością.

W tym numerze przedstawiamy Państwu życiorys nieżyjącego już sierżanta Wojska Polskiego Ignacego Kości.

Znalazło się też miejsce na opis drzewickich skał będących dziś interesującymi pomnikami przyrody, które możnaby wykorzystać na użytek publiczności urządzając na przykład wyrobisko skalne na amfiteatr. Mam tu na myśli skałę mieszczącą się na południe od zakładu, po prawej stronie toru kajakowego.

Przyjemnego czytania życzy Państwu

Ryszard Bogatek

Kalendarz historyczny Drzewicy na 2009 rok

1. 670 lat temu w 1339 roku zmarł komes Mikołaj, syn Wojciecha – fundatora kościoła w Drzewicy w 1315 roku.
2. **580 lat temu, 5 maja 1429 roku król Władysław Jagiello nadał w Nieszawie prawa miejskie dla Drzewicy.**
3. **W 1504 roku (505 lat temu) staraniem Macieja Ciolka Drzewickiego kanclerza Królestwa Polskiego podniesiono kościół w Drzewicy do godności prepozytury.**
4. W 1519 roku (490 lat temu) została podjęta przebudowa zamku w Inowłodzu z inicjatywy Drzewickiego starosty inowłodzkiego.
5. **475 lat temu, 27 stycznia 1534 roku, Maciej Ciołek Drzewicki arcybiskup sprowadził z Rzymu czaszkę św. Jana Chryzostoma i umieścił ją w kościele drzewickim.**
6. 445 lat temu, w 1654 roku zmarł Jakub Drzewicki, starosta inowłodzki i lubocheński.
7. W 1604 roku (405 lat temu) zmarł Adam Drzewicki starosta inowłodzki.
8. W 1624 roku (385 lat temu) Drzewiccy ufundowali kamienną chrzcielnicę dla kościoła drzewickiego wykonaną w stylu barokowym.
9. **12-14 listopada 1794 roku (215 lat temu) stacjonowały w Drzewicy oddziały insurekcji kościuszkowskiej pod dowództwem generała Jana Henryka Dąbrowskiego.**
10. W kwietniu 1809 roku (200 lat temu) stacjonował w Drzewicy z wojskami austriackimi arcyksiążę Ferdynand de Este.
11. **200 lat temu, w roku 1809, Franciszek Xawery Reyski von Dubnitz poślubił w Wiedniu Ludwikę Maryjanę Szaniawską, córkę Fabiana Szaniawskiego.**
12. **195 lat temu, 23 marca 1814 roku spłonął dwór Szaniawskich oraz zamek.**
13. W 1824 roku (185 lat temu) bracia Evans wznawiają produkcję w Kuźnicach Drzewickich.
14. W 1839 roku (170 lat temu) rozpoczął się spor pomiędzy Gielniowem a Drzewicą o wolny wyrąb lasu. Spór przedłużył się do roku 1866 roku.
15. 155 lat temu, w 1854 roku, bracia Evans właścicieli Kuźnic Drzewickich zawiązują spółkę ze Stanisławem Lilpopem pod nazwą „Evans-Lilpop”.

16. 13 grudnia 1854 roku (155 lat temu) zmarł ksiądz Franciszek Salezy Kuczewski, kanonik kaliski, dziekan opoczyński, proboszcz parafii drzewickiej.
17. W 1864 roku, 22 kwietnia Aniela Dobiacka ukończyła pisanie „Dziennika” dotyczącego wydarzeń powstania styczniowego w okolicach Drzewicy, Nieznamierowic, Rusinowa, Opoczna i wielu innych miejscowości aż po Iłżę, Kowalę, Przedbórz.
18. **140 lat temu, w czerwcu 1869 roku, na skutek represji rządu carskiego Drzewica po 440 latach utraciła prawa miejskie.**
19. **105 lat temu, w 1904 roku ufundowano figurę Niepokalanej Marii Panny wykonaną z piaskowca. Figura stoi na cmentarzu kościelnym.**
20. W 1914 roku (95 lat temu) ukończono rozbudowę kościoła drzewickiego według projektu architekta Jarosława Wojciechowskiego).
21. W 1924 roku (85 lat temu) tzw. „resztówkę” wraz ze starym dworem, parkiem i młynem nabył adwokat warszawski Mieczysław Biskupski.
22. W 1924 roku nastąpiło założenie w Drzewicy klubu sportowego – sekcji piłki nożnej.
23. **8 września 1939 roku (70 lat temu) hitlerowcy zamordowali na wieży kościelnej księdza Antoniego Dolacińskiego, kapelana Wojska Polskiego.**
24. **8 września 1939 roku miała miejsce potyczka wojsk polskich z Niemcami w lesie „Parchowiec”.**
25. **70 lat temu, 9 września 1939 roku Niemcy zamordowali w lesie „Sacharynka” księdza kanonika Stanisława Klimeckiego proboszcza parafii Drzewica.**
26. **W 1939 roku, z 10 na 11 września polscy żołnierze zniszczyli w lesie „Parchowiec” transport wojsk niemieckich.**
27. **15 października 1944 roku (65 lat temu) nastąpiła pacyfikacja Drzewicy.**
28. 25 lat temu, w 1974 roku otwarto w Drzewicy Dom Opieki Społecznej wybudowany przez przyjaciółkę Polaków – Sue Ryder pochodzącą z Anglii.
29. **W 1984 roku po raz pierwszy uroczyste obchodzono 555 rocznicę nadania praw miejskich dla Drzewicy oraz 160 lecie firmy „Gerlach”.**

Opracował: Ryszard Bogatek

PAMIĘTAMY

11 listopada, kolejna, tym razem 90 rocznica odzyskania przez Polskę niepodległości, to dzień uznany za nasze Narodowe Święto.

W tym dniu oddajemy hołd wszystkim walczącym i poległym za Polskę – naszą Ojczyznę.

Mam zaszczyt przybliżyć postać jednego ze współmieszkańców Drzewicy – uczestnika walk o wolność i niepodległość, który zapisał się w historii Polski odwagą i bohaterstwem na frontach I i II wojny światowej.

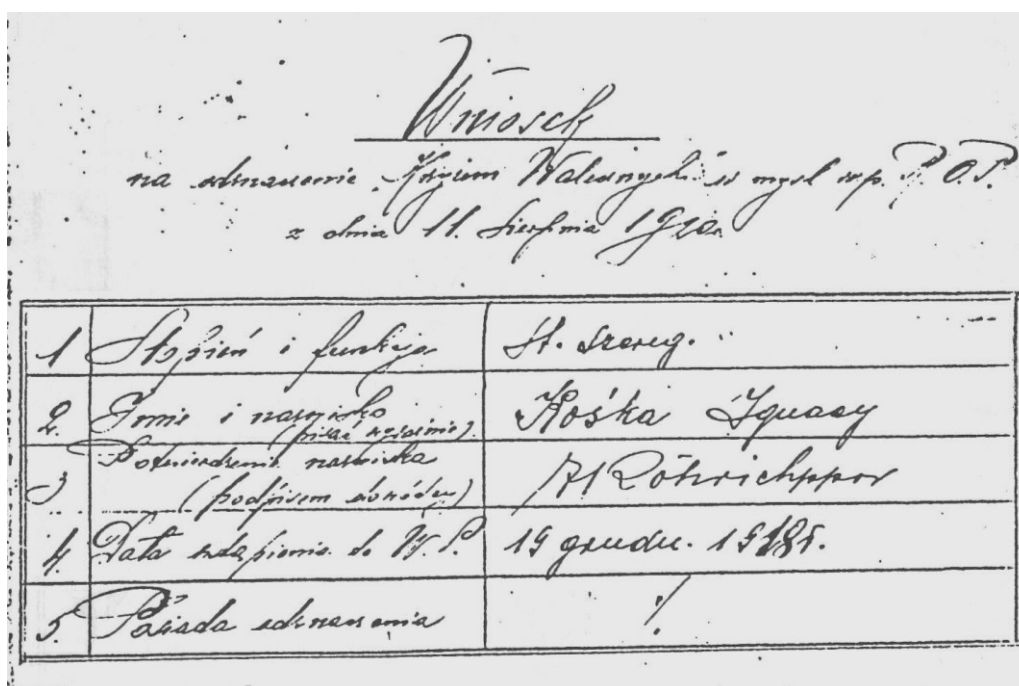
Na tę trwałą pamięć zasługuje ś.p. Ignacy Kośka urodzony 28 grudnia 1898 roku w Rawie Maz. syn Antoniego i Franciszki, zamieszkały z rodzicami i licznym, bo 8-osobowym rodzeństwem, w Poświętnem. 5 braci odbyło zasadniczą służbę wojskową, a p. Ignacy, jako szósty syn, w wieku 17 lat zgłosił się do armii na ochotnika.

W 1918 został zawodowym wojskowym w stopniu st. sierżanta. Był żołnierzem 30 Pułku Strzelców Kaniowskich stacjonujących w Warszawskiej Cytadeli.

Oto fragment pieśni pułkowej.

„Gdy Polska rwała niewoli pęta,
Strzelcy Kaniowscy powstałi,
Bo w bój ich wiodła nadzieja święta,
Że walka Polskę ocali...”

Ignacy Kośka brał czynny udział w walce z bolszewikami. Za odwagę i bohaterstwo podczas bitwy pod Bilską Wolą 24 lipca 1920 roku został odznaczony Krzyżem Walecznych.

Kserokopia wniosku na odznaczenie Krzyżem Walecznych dla st. szer. Ignacego Kośki

Zost. pol. l. 19 dnia 5 listop. 1991

J. Kucharski

Wniosek №	
K. 17. 29. — 1339	redany po raz
1. Wsk. 7290. 2. 1197	dn. 19. 11. 91
2. "	dn. 19. 11. 91
3. "	dn. 19. 11. 91
4. "	dn. 19. 11. 91
Zatwierdzony odznacz.	
Sprawdzono dn. 12. 11. 91 <i>J. K.</i>	

② *Interesujący opis wojny.*

W dniu 24. VII. 20. w bitwie pod Piłką, Holcy Masiaś i in. w odważnych ułamkach walczyli przeciwko. Gdy kam. urosł i wstrząsła do szponów migranta i zabrała na bagaży, St. ten. Kościuszko i in. walczyli przeciwko i przesłali do bagażu. W tym celu walczyli przeciwko do bagażu i przesłali do bagażu.

6

Dr. ... Koska Jan ...
 Archiwum ...
 Podstawy CA. KZ 55-3229

CENTRALNE ARCHIWUM WOJSKOWE

J. Kucharski

29 - 01 - 1991

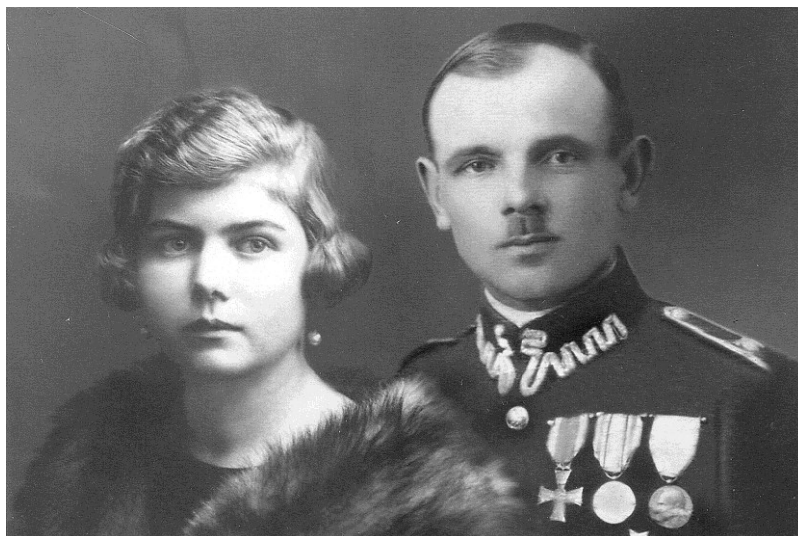
7.	<i>Proszę o ...</i>	
8.	<i>Obam ...</i>	<i>1 kam. 26 p.p.</i>
9.	<i>Encyklopedia ...</i>	

Wnioski potwierdzające przyznanie odznaczenia Krzyża Walecznych

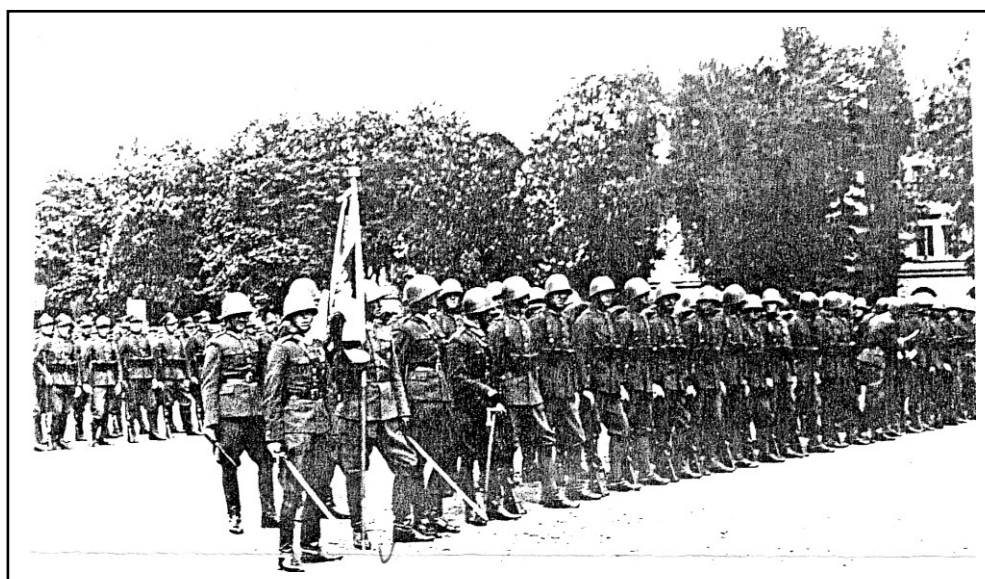
10.		11.		33
Kartaska skądosi i wina- przełożony w czasie spędzenia czasu wycieczki		Czynna przelazony i umiesz na kłopotach w domu.		
Dea płuk.	płuk. Kępcurki	al Dea komp.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920
Dea komp.	S. p. por. Stowurki	al Dea kaom.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920
Dea kaom.	Kapit. Lisownowski	al Dea płuk.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920
Dea płuk.	mjr. Kawiorok	al Dea komp.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920
Dea komp.	płuk. Kosowau	al Dea komp.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920
Dea komp.	płuk. Kubert	al Dea komp.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920
Dea komp.	gener. por. Zygar-Smigły	al Dea komp.	Dea komp.	Zastępcy na piersi- czymś (Czynny) Hale- czyca: 17 17.11.1920

Droga służbowa wniosku aż do zatwierdzenia przez dowódcę dywizji gen. Edwarda Rydza-Śmigłego

W 1929 roku sierż. Ignacy Kośka poślubił urodziwą drzewiczankę pannę Sabinę Gąsiorowską, córkę Romualda i Stanisławy. Młodzi małżonkowie zamieszkali w Warszawie, tam przyszła na świat dwójka Ich dzieci, syn Romuald i córka Barbara.

Warszawa 1929 rok – młodzi małżonkowie Sabina i Ignacy Kośkowie

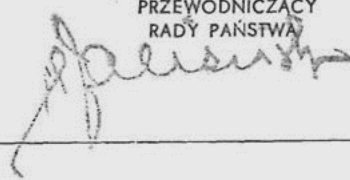
Warszawa, maj 1939 rok. Na zdjęciu żołnierze Pułku Strzelców Kaniowskich. Sztandar pułkowy trzyma chorąży pocztu sztandarowego sierż. Ignacy Kośka.

Rok 1939, wybuch II wojny światowej przerwał rodzinny spokój państwa Kośków. Sierż. Kośka brał czynny udział w kampanii wrześniowej. Przeżył krwawą bitwę nad Bzurą (8–22 września), głęboko i traumatycznie doświadczył stratę towarzyszy broni, sam dostał się do niewoli niemieckiej.

Za udział w walkach z hitlerowskim najeźdźcą został odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu *Virtuti Militari* (1964 r.) oraz pośmiertnie medalem „Za udział w wojnie obronnej 1939” (1984 r.).

<p>ZAŚWIADCZENIE Nr DK-0568</p> <p>Warszawa, dnia ...26.02.1964r.</p>	<p>Zaświadcza się, że Obywatel sierż. KOSKA Ignacy <small>(nazwisko i imię)</small> s. Antoniego <small>(imię ojca)</small></p> <p>za udział w walkach z hitlerowski- m najeźdźcą w 1939 r. zo- stał przez ówczesne władze woj- skowe odznaczony:</p> <p>KRZYŻEM SREBRNYM ORDERU VIRTUTI MILITARI SZEF DEPARTAMENTU KADR MON.</p> <p> Jerzy Fonkiewicz Generał Brygady</p>
--	---

Zaświadczenie z 1964 r. o przyznaniu Krzyża Srebrnego Orderu Virtuti Militari

<p>POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA</p> <p>LEGITYMACJA</p> <p>Nr 59-84-1 MW</p> <p>WARSZAWA</p> <p>dn. 18 stycznia 1984 r.</p>	<p>UCHWAŁĄ RADY PAŃSTWA</p> <p>odznaczony/a został/a</p> <p>Ob. KOSKA</p> <p>Ignacy s. Antoniego pośmiertnie MEDALEM »ZA UDZIAŁ W WOJNIE OBRONNEJ 1939«</p> <p>PRZEWODNICZĄCY RADY PAŃSTWA </p>
---	--

Legitymacja przyznania pośmiertnie medalu „Za udział w wojnie obronnej 1939”

Niebezpieczna, wojenna Warszawa zmusiła żonę Sabinę i dzieci do powrotu do rodzinnej Drzewicy. Zaradna i pracowita stawiała czoła nowej sytuacji i trudnym warunkom życia.

Po wojnie Ignacy Kośka wrócił do rodziny, do Drzewicy, gdzie podjął pracę w „Gerlachu” na stanowisku kierownika magazynu stali, skąd odszedł na zasłużoną emeryturę.

Dramatyczne przeżycia wojenne pozostawiły ślady na Jego zdrowiu. Frustrację potęgował fakt, że po II wojnie światowej ówczesna władza dyskryminowała rodziny przedwojennych żołnierzy zawodowych, między innymi poprzez utrudnienia w podjęciu pracy, czy też ograniczanie możliwości w dostępie do nauki dzieci.

Na zdjęciu – państwo Sabina i Ignacy Kośkowie. Ignacy Kośka z przyznanymi odznaczeniami wojennymi oraz odznaką Pułku Strzelców Kaniowskich. Fotografia z roku 1975.

Pamięć przywołana w tej krótkiej formie niech będzie skromnym zadośćuczynieniem i wyrazem hołdu patriotcie, które swoje młode, najpiękniejsze lata poświęcił żołnierskiej służbie Ojczyźnie, a w dojrzałym wieku jako porządny człowiek żył i pracował wśród nas w Drzewicy.

Sierżant Ignacy Kośka zmarł we wrześniu 1978 roku przeżywszy 80 lat. Spoczywa obok swojej żony Sabiny na naszym parafialnym cmentarzu.

PS. Dziękuję córce – p. Barbarze Łukasik za udostępnienie mi materiałów o swoim Ojcu.

Anna Reszelewska

DRZEWICKIE SKAŁY

Na zachodnim skraju gruntów drzewickich przylegających do zalewu, po obu brzegach rzeki, zalegają wypiętrzone, grube złoża piaskowca kwarcowego w kolorze jasnym kremowym. Ten kamień osadowy o zwartej jednorodnej strukturze, zbudowany z drobnych ziaren twardego piasku kwarcowego, zlepionego również twardym spoiwem, od dawna wykorzystywany był przez miejscową ludność do celów budowlanych. A że wykazuje znaczną odporność na wpływy atmosferyczne, niech świadczy kilka pomników nagrobkowych na drzewickim cmentarzu i elementy ozdobne przyokienne w ruinach drzewickiego zamku. Szczególnie te drugie, liczące już kilkaset lat, do dzisiaj zachowały się w stanie bardzo dobrym. Przypuszczać należy, że piaskowcowe pokłady znajdują się również pod dnem drzewickiego stawu, a na pewno również tuż za nim, na gruntach wsi Werówka, gdzie jeszcze nie tak dawno wydobywano ten cenny kiedyś surowiec. W latach czterdziestych ubiegłego wieku, w czasie okupacji hitlerowskiej, budowniczy odcinka linii kolejowej łączącej Radom z Tomaszowem Mazowieckim i przebiegającej przez przydrzewickie tereny, na przedpolach wsi Werówka napotkali na grube pokłady twardego piaskowca, które usuwali z zagłębienia torowiskowego przy pomocy silnych materiałów wybuchowych.

W Drzewicy, a raczej w Kuźnicach Drzewickich, jak kiedyś nazywała się ta część dzisiejszego miasta, eksploatowane były dwie odkrywki skalne. Jedna znajdowała się po północnej stronie terenu fabrycznego tuż przy samym stawie i zajmowała powierzchnię około trzech hektarów. Aż do początku drugiej wojny światowej wydobywano tu kamień budowlany i potężne bloki kamienne przydatne do sporządzania cenionych narzędzi ściernych w postaci dużych tarcz szlifierskich. Z małych kawałków wyrabiane były na miejscu również niemniej cenione tak zwane osełki, służące do ostrzenia domowych narzędzi tnących. Odkrywkę eksploatowało kilku obywateli drzewickich w zakresie swoich własnych działek, które ciągnęły się aż do dzisiejszej ulicy Stawowej, i poza odkrywkami zagospodarowane były rolniczo. W czasie okupacji niemieckiej wstrzymano prace eksploatacyjne odkrywek skalnych i nie wznowiono ich już więcej. Chociaż w drugiej połowie lat pięćdziesiątych kilkuosobowy zespół młodych drzewiczian usiłował wznowić eksploatację skalną bazując na niewykorzystanych przez poprzedników, wyrwanych ze złoża blokach. Ale nieszczęśliwy wypadek przy pracy, zakończony śmiercią jednego z nich, ostatecznie przypieczętował koniec tej działalności. Opuszczone wyrobiska i hałdy, porastały szybko trawą i krzakami stanowiąc dobre pastwiska dla kilkunastu kóz. Pamiętam jeszcze kilka nazwisk właścicieli wyrobisk wymieniane przy różnych okazjach: Waškiewicz, Kraj, Pierściński, Kowalski...

Rozwijająca się intensywnie fabryka Gerlach w latach sześćdziesiątych wykupiła od prywatnych właścicieli działki przylegające do jej północnych granic. Wyrobiska zostały zasypane, hałdy zniwelowane, a na ich miejscu zbudowano hale produkcyjne, w których znalazło zatrudnienie kilkaset nowych pracowników „Gerlacha”.

Odkrywka skalna po zachodniej stronie stawu drzewickiego zwana skałą stryżowską (nazwa pochodząca od wsi zwanej Strzyżów), też już dawno jest nieeksploatowana. Porosła bujnym lasem liściastym i w okresie wakacyjnym służy często za miejsce biwakowe dla wędkujących w drzewickim stawie.

Następna odkrywka skalna, na tym samym złożu co wymienione wyżej dwie poprzednie, funkcjonowała po prawej stronie Drzewiczki na wysokości zabudowań fabrycznych. Zajmowała obszar również około trzech hektarów i należała do fabryki. Wcześniej te tereny były własnością obywateli drzewickich (między innymi rodziny Sadlińskich) ale zostały przejęte przez Braci Kobylańskich w zamian za grunty leżące na północnym skraju dzisiejszej ulicy Kilińskiego (zapamiętane ze wspomnień mojego ojca) nabyte od Skarbu Państwa Polskiego. Skala fabryczna eksploatowana była bardzo intensywnie. Wyłącznie na potrzeby fabryki. Głównym jej produktem był kamień budowlany, z którego wznoszono istniejące do dzisiaj budynki fabryczne: zespół hal produkcyjnych posadowionych równolegle do koryta Drzewiczki w południowo wschodniej części fabryki, zespół hal produkcyjnych stanowiących wschodnią granicę terenu fabrycznego i przylegający do rezydencji współwłaściciela pana Augusta Kobylańskiego. Poza tym wyrabiano w skale tak zwane „toczaki”, czyli dużej średnicy tarcze służące w fabryce do szlifowania ostrzy nożowych. Dawniej były to jedyne narzędzia do obróbki ścierniej wyrabianych tu noży. Ale w miarę postępu technicznego w polskim przemyśle, który nie ominął również „Gerlacha”, archaiczne toczaki zastąpiono nowoczesnymi, bardziej wydajnymi ściernicami syntetycznymi, bez których zastosowanie półautomatycznych dwustanowiskowych szlifierek decydujących o rozwoju fabryki, byłoby niemożliwe. Mimo wszystko, jeszcze przez kilka lat używano toczaków do szlifowania produkowanych tu szczególnych wyrobów nożowniczych jak: tasaki, długie noże wędliniarskie i inne.

Urobek skalny z odkrywki fabrycznej przewożono na miejsce użytkowania, zbudowaną specjalnie do tego celu wąskotorową kolejką szynową, w różnego rodzaju wózkach napędzanych siłą ludzkich mięśni. Rzekę, torowisko kolejki przekraczało po drewnianym prymitywnym mostku przerzuconym nad korytem kilkadziesiąt metrów poniżej upustu.

Z nastaniem niemieckiej okupacji wszelkie prace w fabrycznej skale zostały zaniechane, a skalników zatrudniono w fabryce. Drewniany mostek z torowiskiem kolejki skalnej, wiosną 1941 roku zabrały potężne kry spływające ze stawu. Ten sam los spotkał również upust przy młynie Zameczkowskiego.

Jeszcze do roku 1958 w wąwozie skalnym można było napotkać kilkunastometrowej długości pozostałość po kolejce szynowej, a przy wyrobiskach skalnych leżało pięć toczaków (przyp. R.B.).

Źródłem mojej wiedzy o fabrycznej skale był dawny majster skalny o nazwisku Trembarczyk mieszkający w Bielinach i zatrudniony w Dziale Mechanicznym w charakterze „fachowca uniwersalnego” od robót ręcznych. Był niezłym gawędziarzem i zachęcony do wspomnień w czasie śniadaniowej czy obiadowej przerwy, przy żeliwnym piecu ogrzewającym pomieszczenie, opowiadał ciekawie o swojej poprzedniej pracy.

Drewniany mostek kolejki szynowej przerzucony nad korytem Drzewiczki prowadzący ze Skały do fabryki. Zdjęcie z lat czterdziestych XX w.

Wyrobiska skalne były również miejscem pamiątkowych zdjęć rodzinnych. Na zdjęciu – 3 panie Zalewskie. Od lewej: Stanisława, Karolina – nauczycielka oraz Cecylia – żona Tadeusza Zalewskiego. Po lewej stronie zdjęcia widoczna jest tarcza – tzw. „toczak”.

Wyrobisko skalne, w którym możnaby było wybudować amfiteatr. Zdjęcie wykonane na Skale od strony południowej przy torze kajakowym.

Widok „skały strzyżowskiej” po zachodniej stronie stawu. Zdjęcie wykonane od strony mostu.

KOLEJNA UDANA KWESTA

Towarzystwo Przyjaciół Drzewicy od lat organizuje kwestę na rzecz ratowania zabytkowych grobowców, pomników i płyt nagrobnych.

W tym roku, w dniu Wszystkich Świętych kwestowali członkowie Towarzystwa i jak zwykle niezawodni drzewiczcy harcerze. Ci ostatni zapalili znicze pamięci i zaciągnęli wartę przy Grobie Nieznanego Żołnierza.

Zebrane pieniądze w kwocie **3275 zł** pozwolą na odnowienie i zabezpieczenie kolejnych zabytków cmentarnych.

Organizatorzy dziękują wszystkim ofiarodawcom za włączenie się w tę szczytną inicjatywę poprzez hojne datki. Dzięki Państwu drzewicka nekropolia zyskuje na wyglądzie zachowując trwale ślady poprzednich pokoleń ziemi drzewickiej.

.....

Z żalem donosimy,

że 1 listopada 2008 roku w Lubinie w wieku 80 lat zmarł

ś.p. STANISŁAW ZIEJA

nasz Ziomek i Przyjaciół urodzony 8 maja 1928 roku

w Żardkach

syn Julianny i Stanisława

kuzyn ks. Jana Zieji.

Wyrazy głębokiego współczucia

RODZINIE

składają członkowie Towarzystwa Przyjaciół Drzewicy

i koledzy „Spotkań po latach w Drzewicy”

Dotarła do nas smutna wiadomość.

26 listopada 2008 roku w Gdyni w wieku 81 lat zmarła

ś.p. DANUTA MAKANDER

z d. WITOŃ

córka Józefa i Zofii

urodzona 27 marca 1927 roku.

Wyrazy głębokiego współczucia

bliższej i dalszej RODZINIE

składają ziomkowie zrzeszeni

w Towarzystwie Przyjaciół Drzewicy

Więści z nad Drzewiczki – kwartalnik, nr 4(68)/2008

Wydaje: Towarzystwo Przyjaciół Drzewicy

Komitet redakcyjny: Ryszard Bogatek (Redaktor Naczelny),

Anna Reszelewska, Krystyna Staszewska

Skład komputerowy: Stefan Kowal

*„Jest w moim kraju zwyczaj, że w dzień wigilijny
Przy wejściu pierwszej gwiazdy wieczornej na niebie,
Ludzie gniazda wspólnego łamią chleb biblijny,
Najtkliwsze przekazując uczucia w tym chlebie.”*

Wacław Lieder-Rolicz

*Wszystkim Mieszkańcom
Gminy i Miasta Drzewica
wiele serdeczności z życzeniami spokojnych i radosnych
Świąt Bożego Narodzenia,
zdrowia, pomyślności i wszelkiego dobra na nadchodzący
Nowy 2009 Rok
życzą*

*Przewodnicząca
Rady Gminy i Miasta Drzewica*

Maria Teresa Nowakowska

*Burmistrz
Gminy i Miasta Drzewica*

Janusz Reszelewski